

som den har lagt Vægt paa. Men overfor Spørgsmaal, hvis Gennemførelse vi have erkendt var af Betydning for Regeringen, har det altid vejlet tungt for os, at vor Optræden ikke unødvendigt skulde vanskeliggøre Regeringens Stilling. Jeg skal f. Eks. anføre vor Stilling overfor det islandske Stationsskib i Fjor, hvor adskillige af os havde meget stærke Betæneligheder, men hvor vi dog fulgte Regeringen. Jeg skal dog først og fremmest minde det ærede Medlem om vor Stilling ved Adressedebatten i Fjor, hvor jeg tror, at det netop var vor Ansvarsfølelse, der ledede os til, skønt den Programudtalelse, der fremkom fra den højtærede Konseilspræsident, langt fra i et og alt billigedes af os, dog at stemme for Tillidserklæringen, idet vi netop følte Ansvaret ved at være med til at vanskeliggøre, endog maaske umuliggøre denne Regerings Tilværelse, naar vi ikke saa, der kunde følge en parlamentarisk Regering efter den.

Maa jeg ogsaa rette en Bemærkning til det ærede Medlem for Verving (Lindø). Det ærede Medlem betonedede stærkt, at han betragtede det som sin Opgave at gøre sit til at fremme det gode Samarbejde og det gode Forhold mellem det forhandlende Venstres Gruppe og Flertallet i denne Sal og Regeringen. Jeg har nu ikke den Opfattelse, at Udtalelser som det ærede Medlems egentlig talt ere egnede til at fremme denne Opgave. Jeg tror tværtimod, at de kun gøre Skade. Naar man vil være Fredsstifter, skal man ikke kaste sig udelukkende over den ene Part, man skal se at mægle og forbinde og ikke optræde saa ensidigt angribende, som det ærede Medlem gjorde. Der er en enkelt Udtalelse fra det ærede Medlem (Lindø), som jeg særlig maa imødegaa. Han sagde, at det havde været saa billigt købt af mig at sige, at jeg med Bekymring havde set den stærke Vækst i de militære Udgifter i de sidste Aar. Thi, sagde han, denne stærkere Vækst er fremkommen for en Del som Følge af Love, som jeg og mine Gruffefæller have stemt for. Det er ganske rigtigt, men Udtalelsen fremkom slet ikke som en særlig Bebrejdelse mod Regeringen, der skal ikke ses mere i den, end der blev sagt, nemlig dette, at jeg havde set det med Bekymring, og det antager jeg ogsaa var Tilfældet med adskillige Medlemmer af Flertallet. Naar vi følge Talkolonnerne i det gule statistiske Værk, vi have liggende foran os, saa tror jeg, at den Stigning, der viser sig i de sidste Aar, neppe vil have vakt Glæde heller i Flertallets Rækker.

Jeg indrømmer, at denne Stigning have vi næsten alle vort Medansvar for, men der er dog et Ansvar, som særlig hviler paa Regeringen, nemlig Ansvaret for, at det ikke har været — der maa jeg sige den tidligere Krigsminister — muligt at finde nogen Nedsættelse paa de militære Budgetter, som i nogen Maade kunde veje op imod de betydelige Forøgelse, der ellers ere komne. Men Udtalelsen havde, som det ogsaa fremgaar af den Sammenhæng, hvori den fremkom, mere Adresse til Fremtiden end til Fortiden. Naar vi se paa disse stigende Talstørrelser, manes vi til at holde igen i Fremtiden og ikke saa let at gaa med til Forøgelse af de militære Udgifter, saa længe vi ikke vide, hvordan den endelige Organisation skal blive, som jo hviler i Forsvarskommissionen.

Forskellige ærede Medlemmer, det ærede Medlem for Ribe (Busk) og Viborg (Sveistrup), muligvis ogsaa andre, bebrejdede mig, at jeg skulde have vist en Forkærlighed for at bygge vor Politik paa smaa Grupper i Stedet for de store, samlede Partier. Det er ikke ganske rigtigt. Jeg har udtalt, at de store Partier ere en farlig Ting, at ved det stærke Tryk, der skal til for at holde saadanne store og i sig selv i Reglen uensartede Partier sammen, avles der ofte en hel Del indre Usandhed. Naar et stort Flertalsparti ikke i Virkeligheden knyttes sammen ved fælles Syn paa de politiske Opgaver og ved et virkelig indre Sammenhold, saa er det, jeg siger: Hellere end have et saadant Flertalsparti, hvor Sammenhængen og Enigheden kun er usand og forloren, maa man bygge paa mindre Grupper, som Regeringen kan støtte sig til, og hvis Sammenhold indbyrdes er af ægttere og solidere Art, og det forekommer mig unægtelig, at vil man have en Illustration til, hvor uægte det tilsyneladende Sammenhold i et saadant stort Flertalsparti kan være, saa ligger denne Illustration overordentlig nær: den er leveret ved Finanslovens første Behandling denne Gang. Det er jo udtalt af det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann), at det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) og af flere, at dette Partisammenhold var af den Beskaffenhed, at man følte det som et utaaeligt Tryk, at man følte, som det ærede Medlem for Holbæk har sagt, at skulde det fortsættes, vilde det være bygget paa en Løgn. Saa stærke Udtryk benyttes endogsaa fra den Side. Og hvem er det saa, der bruger disse Udtryk? Det er ikke underordnede og ansvarsløse Medlemmer af det store Parti, men Med-